

SKELBIMAS „SRAUTO FM“ TINKLALAPYJE

Sausio 3 d.

Esate pora?
APKŪNI pora?
Norėtumėte laimėti 50 000 svarų?

Laukiame JŪSŪ žinutės!

„Srauto FM“ ieško
šešių 25–65 metų amžiaus porų, turinčių atsvario ir
norinčių dalyvauti šauniose naujose varžybose

RIEBUS ŠANSAS!

Per šešis mėnesius išsiaiškinsime, kuri pora sugebės numesti
daugiausia svorio, ir nugalėtoja gaus 50 000 svarų prizą!

Jeigu tu ir tavo partneris norite dalyvauti, užpildykite formą
ir parašykite, kodėl, jūsų manymu, turėtumėte tapti dalyviais
(ne daugiau kaip šimtas žodžių).

Paraiškas priimame iki sausio 31 d.

Varžybų pradžia —
„Elizos ir Vilo pusryčių šou“ kovo pradžioje.

Sėkmės!

ZOJOS DIETOS DIENORAŠTIS

Penktadienis, kovo 3 d.

92 kilogramai

Dar niekad gyvenime taip nesinervinau, o tik pradėdau rašyti dienoraštį.

Pastarąjį kartą ką nors panašaus rašiau tik anglų kalbos A lygio kurse... ir netrukus buvau išmesta iš koledžo už prastą lankomumą. Tai buvo prieš septyniolika metų.

... *manyčiau*, kad už prastą lankomumą.

Tiesa, taip jau nutiko, kad mus su Gregu direktoriaus pavaduotoja pagavo „besimėgaujantįs vienas kito kompanija“ dailės studijos sandėliuke. Gal ir šis nutikimas prisidėjo prie to, kad su koledžu teko atsisveikinti. Abejoju, ar vaizdelis, kai masakuoju užvertusi kojas, o Gregas barškina mane taip smarkiai, kad nuo sienos nulėkė keli trečiakursių paveikslai, paliko man daug vilties. Tikras stebuklas, kad mes abu radome darbus.

Ir jau tikrai niekada anksčiau nebuvo prašoma taip smulkiai aprašinėti asmeninio gyvenimo. Vien pati mintis, kad viską reikia užrašyti, atrodo absoliučiai *siaubinga*.

Žmonės iš radijo stoties pasiūlė pasidalyti savo patirtimi. Jie patikino, kad suredaguos ir nušlifuos dienoraščio įrašus prieš skelbdami internete, kad kuo geriau pasirodyčiau. Tik jaučiu, šlifuočiau nešlifavęs, mano neurozės ir keisti įpročiai lįs visiems į akis.

O Gregui rašymas yra kaip drambliui važinėjimasis riedu-

čiais užrištomis akimis. Nustebčiau, jeigu užrašytų šimtą žodžių neišvėmęs kokio nors savo organo.

Tačiau geriausia mano draugė Eliza įsitikinusi, kad abiem užtenka proto pildyti tuos kvailus dienoraščius, nors nė vienas nieko nenučiuokiamė, tad man belieka pasikliauti jos nuomone. „Jūs abu protingi žmonės, Zoja. Esate mylimiausia mano pora pasaulyje ir šauniai pasirodysite, — patikino ji mane tuo žavingu ir įtaigiu tonu. — Padarytumėte tai net stovėdami ant galvų.“

Na taip, o aš dar neturiu vidinio cenzoriaus mygtuko, todėl tikrai rašysiu tai, kas patinka man, nežiūrėdama temos. Bijau, kad radijo stoties redaktoriai netolimoje ateityje pareikalaus kelti algą už viršvalandžius.

Eliza pasiūlė pradėti — taip sakant, paristi kamuolį, — nuo to, kokios priežastys paskatino mus dalyvauti šiose varžybose.

Sakau „mus“, lyg Gregas galėtų pareikšti savo nuomonę šiuo klausimu. Jei atvirai, priverčiau savo vargšą vyrą dalyvauti. Aš noriu... ne, man būtina pakeisti savo gyvenimą, ir Grego taip pat, beje, kol žala, kurią sau padarėme, netapo nebeatitaisoma. Per pastarąjį dešimtmetį užsivertėme tokį svorį, kuris nors dar ir nesulaužė mūsų, paliko rimtų įtrūkimų. Nerimauju dėl vyro sveikatos, o jis, neabejoju, dėl manosios. Gregas galbūt netrokšta dalyvauti šiose varžybose, ką ten, man teks jį vilkti riksmis ir niuksėjimais į nugarą, bet žinau, kad dėl manęs padarys tai... O aš neabejoju, kad *abiem* bus į naudą.

Kuo labiau artėja keturiasdešimtmetis, tuo stipriau jaučiu tuos dvidešimt penkis kilogramus, užsimestus per pastarąjį dešimtmetį. Kaip sakoma, kas per daug, tas nesveika.

Taigi, kaip iš tiesų gimė šitas monumentalus sprendimas

keistis? Kaip Zoja Milton, kuri pastaraisiais metais vis skaudžiau ėmė save suvokti, sutiko dalyvauti varžybose, kurios viešai vėdins jos nešvarius XXL dydžio apatinius ateinančius šešis mėnesius?

Viskas prasidėjo praėjusių metų pabaigoje nuo suknelės... ir bekraščio optimizmo.

Dailios vakarinės suknelės iš „Marks & Spencer“. Tos, kurią jau kelias savaites buvau nusižiūrėjusi. Kalėdų balius pas Šeron jau po trijų dienų, ir aš nusprendžiu, kad atrodysiu žiauriai fantastiškai, vilkėdama ta tamsiai žalio šilko suknia gražiu raštu puoštomis petnešėlėmis.

Dar geriau, kad viršutinė suknios dalis primena korsetą — jis kuo puikiau laikys didžiąją Zojos Milton dalį savo vietoje, kai ji trečią nakties kratys užpakalį skambant „Girls Aloud“. O tai leis man išvengti dar vienos nesėkmės, kurią Gregas pavadinuo „papų sprogimu“ Naujųjų išvakarėse 2010-aisiais, kai gėlėta suknelė, įsigyta „H&M“, pasidavė mano krūtinės spaudimui ir pokštelėjo per abi siūles. Pusbrolis Džefas turėjo galimybę pasigrožėti mano kairiąja krūtimi, kai sukausi pro jį per „Come On Eileen“ priedainį.

Nieko stebėtina, kad nuo to laiko su Džefu beveik nebendraujame.

O ši „M&S“ žalioji atrodo galinti išverti visus išbandymus, kurių jai garantuosiu. Žavėjaisi suknia, tokia smaragdo žalumos, tviskančia moterų skyriaus lempų šviesoje ant pakabos, ir buvau įsitikinusi, kad ji tvirta, stabili ir puikiai tinkama tam reikalui.

Yra tik viena *problemytė*.

Suknelė šešiolikto dydžio. Gaila, bet aš ne. Jau nebe. Maž-
daug prieš metus peržengiau šiurpų aštuoniolikto dydžio da-
mos pasaulio slenkstį.

Jau praėjo ne vienas mėnuo, kai pastarąjį kartą sukaupiau
drąsos atsistoti ant svarstyklių, bet esu įsitikinusi, kad vilties
netekti kelių kilogramų faktiškai nėra, nes sporto, jei taip gali-
ma pavadinti, — tik pusė įveiktos „Supersize vs Superskinny“*
serijos.

Blogiausia, kad didesnio dydžio suknelės parduotuvė
pasiūlyti negali. Pasikonsultavusi su „Google“ sužinau, kad
„M&S“ iš *viso* nesiuva aštuoniolikto dydžio drabužių. Tragedija.

Bet aš noriu šitos suknelės, po velnių!

Bent kartą noriu išeiti apsirengusi taip, kad jausčiausi *bent
kiek* seksuali. *Bent kiek* pasitikinti savimi. *Bent kiek* panaši į pa-
nelę, kokia buvau prieš nugrimzdama į šį pavargusį, nelaimingą
kūną.

Prakeikimas!

Tačiau aš vis tiek pasimatuosiu tą daiktą. Niekada nežinai.

Suknelių dydžiai įvairiose parduotuvėse visada šiek tiek
skiriasi, gal man pasisekė — „M&S“ nutarė pasigailėti Anglijos
storulių ir dosniai pakoregavo dydžių lenteles.

Ryžtingai ir viltingai žingsniuoju į matavimosi kabiną su
žaliaja suknia ant rankos.

— Labas rytas, ponija, — mane pasitinka liesa blondi-
nė pardavėja, kai pasiekiu matavimosi patalpas parduotuvės
gale. — Kiek daiktų atsirinkote?

* „Supersize vs Superskinny“ yra britų televizijos programa, kur į laidą kviečiamas
vienas didžiulį antsvorį turintis, kitas per mažai sveriantis dalyvis ir sukeičiamas jų dietos.

— Tik šią suknele, — sakau jai mostelėdama priešais veidą žaluma.

— Gerai, puiku, — abejingu tonu atsako mergina ir įteikia plastikinį žetoną su vienetu. — Prašom naudotis bet kuria kabina.

Tada nutyla ir nužvelgia mane nuo galvos iki kojų. Žinau, kas bus toliau.

— Erdviausia yra eilės gale.

Buvo metas, kai ši pastabėlė mane siaubingai įžeisdavo. Tik tai buvo prieš dvejus metus. Dabar jau esu susitaikiusi su faktu, kad kai kuriems žmonėms atrodo, jog neįstengiu judėti po lieknų žmonių pasaulį visko neišgriaudama ir nesusižeisdamas vien todėl, kad sveriu per daug.

Ši kvaila karvė greičiausiai mano, kad vos įžengusi į įprastą kabiną ties klubais įstrigsiu ir išsinešiu tą dėžę iš „Marks & Spencer“ kaip milžiniškas vėžlys.

— Ačiū, — atsakau rūščiai. — Pasistengsiu rengdamasi nevalgyti.

Šį komentarą pardavėja sutinka pastačiusi akis, todėl tik atsidūstu ir praeinu pro ją, daugiau nieko nesakydama.

Pasižiūriu į didžiausią kabiną eilės gale ir nusprendžiu ryžtingai ignoruoti tokias likusį savo gyvenimą. Pasuku į paprastą ir atitraukiu storas baltas užuolaidas įeiti, esu rami, kad tilpsiu ten be laužtuvo ir kilogramo sviesto — nesvarbu, ką apie tai mąno ta kaulėta kalė.

Tenka pripažinti kabinoje ankštoka. Džinsų nutraukimas virsta nemenku išbandymu, nes turiu susilenkti, kad iš jų išsiraityčiau. Lenkdamasi atsitrenkiu į sieną ir atšoku, galva vos nesploju į viso ūgio veidrodį.

Giliai alsuoju, stengdamasi nuslopinti iš gelmių kylančią

pykčio ir pasibjaurėjimo savimi banga, pamažu nusivelku švarką ir palaidinukę, atsidususi pasidedu ant kėdės šalia džinsų.

Nužvelgiu ant kablįo kabančią vakarinę šešiolikto dydžio suknią kaip boksininkas naują varžovą. Atidžiau apžiūrėjus tampa akivaizdu, kad turėčiau užsitraukti ją per galvą. Korseto tipo viršus neleis užsitempti suknelės iš apačios.

Pakeliu vieną kraštą ir perneriu ją per galvą ir pečius, stengdamasi per daug nesuglamžyti.

Patenkinta išsiaiškinu, kad apsirengiau be didesnio vargo. Nespėjau net suprakaituoti ir prireikė vos trisdešimties sekundžių kriuksėjimo — suknelės kraštas nusileido žemiau kelių.

Cha cha! Kažkam sekasi!

... O dangau, užtrauktuko dar neužtraukiau, ane?

Labai lengva džiaugtis, kad ant aštuoniolikto dydžio rėmo užtempi šešiolikto dydžio suknelę, bet tai ne pergalė, jeigu neįstengsiu užtraukti korseto iki pat viršaus.

Laimė, užtrauktukas šone, o ne nugaroje, tad yra galimybė pasistengti.

Įtraukiu krūtinę, mintyse persižegnoju ir užsegu užtrauktuką į viršų.

Jis užvažiuoja beveik iki pusės ir tada ima reikštis fizikos dėsniai, be jokių išlygų, sakyčiau, kliudydami tam nelemtam daiktui kilti aukščiau.

Galėčiau apsiverkti. Šilta, maloni pergalė virto šaltais nesėkmės pelenais.

— Prakeiktas daiktas, — iškošiu panosėje.

Tuo momentu man derėjo susitaikyti, atsisepti suknelę, nusitraukti nuo savęs ir lėkti namo pabaigti šokoladinių „Ben & Jerry's Phish Food“ ledų, kurių neįveikėme vakar. Taip paprastai susidoroju su panašiomis katastrofomis.

Deja, pyktis ir pasibjaurėjimas savimi, kuriuos pavyko užgniauzti po trumpo pokalbio su Kaulų Vyniotiniu, dabar grąsina nustumti šalin racionalų mąstymą — ir jiems akivaizdžiai puikiai sekasi. Taigi nutariu patraukti užtrauktuką į viršų, naiiviai tikėdamasi problemą išspręsti jėga.

Jeigu „išspręsti problemą“ pažodžiui reikštų lupti užtrauktuko ašelę, kol toji nulūžta ir palieka mane supakuotą kaip kalėdinį kalakutą, tada man šimtu procentų pavyko.

Neįtikėtina, bet tas nulūžęs metaliukas — mano rankoje. Bandau jį pritaisyti prie užtrauktuko vildamasi, kad įgijau antgamtinę galią privirinti metalą prie metalo vien tik valios jėga. Tačiau čia ne tas atvejis. Lieku įstrigusi žalioje suknioje, kuri veržia krūtis taip, kad kone galiu pasidėti ant jų smakrą. Tenka traukti orą mažais gurkšneliais, o tai reiškia, kad šnopoju kaip dūstantis burundukas.

Pamažu atsėlina panika. Laimė, pasibjaurėjimas savimi toks visa apimantis, kad kitoms emocijoms faktiškai nelieka vietos.

Suprantu atsidūrusi keblioje padėtyje.

Atrodo, turiu tris išeitis.

Galiu pasikviesti pardavėją, kad padėtų man išnirti iš suknelės — o tai ne daugiau tikėtina, kaip kad Gregas suorganizuotų mums seksą trise su Bredliu Kuperiu kito gimtadienio proga.

Galiu pati pamėginti patempti suknelę žemyn, kiek pajėgiu, ir taip šiek tiek atlaisvinti krūtinės ląstą — tada pavyktų geriau apgalvoti situaciją nebijant uždusti.

Arba galiu energingu mostu truktelėti suknelę *į viršų* ir kuo greičiau bei efektyviau išsivaduoti iš savo medžiaginio kalėjimo.

Ne tokia impulsyvi būtų pasirinkusi antrąjį variantą, bet vėlgi, ne tokia impulsyvi visų pirma nebūtų mėginusi įlįsti į sau per mažą suknelę.

Giliai įkvepiu, užsimerkiu, stveriu abiem rankomis už petnešėlių ir kiek leidžia jėgos trūkteliu suknelę aukštyr kaip įmanydama ryžtingiau ir energingiau.

Gaila, bet suknelė pasisuka į šoną ir standus korsetas įstriniga ant viršutinės mano dalies kaip kuniško galvosūkiu pirštams miklinti detalė. Užuoat perlėkusi man per galvą, suknelė pakimba ant pečių, palikdama mane stovėti iškeltomis rankomis ir žalio audeklo uždengtomis akimis.

Prie šios siaubingos situacijos prisideda faktas, kad turėsiu pademonstruoti pasauliui savo gigantiškas rausvai ir juodai dryžuotas apatines kelnaites, nes sijonas pakilo ir susimetė negražiu ratu man apie liemenį.

Pakliuvau į rimtą bėdą.

Anksčiau manęs niekada nekamavo klaustrofobija, bet dabar įvertinau tuos, kurie nuo jos kenčia. Tiesiog nebežinau ko griebtis.

Rankų nuleisti negaliu, kliudo standus korsetas, taigi negaliu suimti suknelės ir trūktelėti jos žemyn.

Išties apima panika, puolu grumtis su tais žaliais tramdomaisiais marškiniais — rangausi norėdama išsivaduoti. Iškelusi rankas tiek nesikračiau nuo devintojo dešimtmečio vidurio. Jeigu kas per parduotuvės garsiakalbius paleistų „The Prodigy“, jausčiausi kaip namie.

Aišku, ištikta panikos pamiršau, kad stoviu ankštoje kabinėje su kėde, kuri šiuo metu užversta mano pačios drabužiais. Skaudžiai prisimenu, kai atsitrenkiu į ją keliu, sukdamasi vietoje trečią kartą, lyg išcentrinė jėga galėtų nutraukti nuo manęs tą apvalkalą.

— Aiii! Velnias! — suinkščiu nusivylusi.

Labai žmogiška pajutus skausmą trauktis nuo jo kuo greičiau. Taip užkliudau sunkią baltą užuolaidą, skiriančią kabiną nuo pasaulio išorėje. Užuolaida matė, kaip su manimi smaginas suknelė, todėl užsigeidė prisijungti. Lyg to dar nebūtų gana, smarkiai pasisuku, ir užuolaida gražiai apsaveja apie visą kūną, suvystydama mane į *antrą* audinio sluoksnį.

— Kad ji prasmegtų!

Situacija pasiekė farso lygį, paprastai rezervuotą artistams mėgėjams.

Jeigu ir toliau taip suksiuosi, nuplėšiu užuolaidą ir išvirsiu į parduotuvę kaip mažiausiai koordinuotas vaiduoklis žmonijos istorijoje. Maži vaikai rėkdami spruks nuo išpampusios, besikeikiančios pabaisos. Parduotuvės personalas paskambins vaiduoklių medžiotojams greičiau, nei spėsiu ištarti žodį gindamasi.

Metas nusiraminti.

Prisiverčiu stovėti ramiai ir kelis kartus giliai įkvepiu. Jeigu aprimčiau, tikrai rasčiau paprastą ir nesudėtingą būdą išsikapsyti iš šio dvisluoksnio kalėjimo be didesnio vargo ir...

— Ar viskas gerai, ponias?

Dël Dievo meilės, čia panelė Kaulų Vyniotinis.

Stengiuosi greitai neatsakyti, jaučiu, kad bet koks paaiškinimas nuskambės keistai.

— Gal galiu kuo nors padėti? — nesulaukusi vėl klausia mergina.

— Ne, brangioji, viskas gerai, — tariau. Sarkazmui be jokių problemų pavyksta pralįsti pro užuolaidą ir korsetą. — Aš mėgstu apsukti užuolaidą apie galvą vidury parduotuvės. Mane tai *ramina*.

— Tikrai?

Dieve Švenčiausias.

— Taip. Jeigu galėtum užplikyti man indišką arbatą ir supilti per skylę viršuje, būtų *super*.

— A... man atrodo, turėtumėte išeiti.

— Manote?

— Taip, tikrai. Direktoriui nepatiks.

— Ką gi, gerai, mes juk nenorim trukdyti direktoriaus, tiesa?

— Taip. Ponas Mirosas labai griežtas dėl tokių dalykų.

— Jums dažnai pasitaiko gelbėti į užuolaidas susisukusias storules?

— Ne, bet klientai retsykiais ką nors iškrečia.

— Suprantu. Tai tada gal galite nutraukti tą daiktą nuo manęs?

— Žinoma.

Pardavėjai pavyksta išvynioti mane iš užuolaidos, man belieka išspręsti suknelės dilemą.

Jos veido nematau, bet galiu įsivaizduoti miną.

— E... Ar reikės pagalbos matuojantis suknelę? — nedrąsiai klausia ji.

— Ką? Tai sakote, kad ne taip ją vilkiu?

— Ne, ponija. Ji neturėtų būti taip aukštai.

— *Tikrai?* Nes neseniai žiūrėjau Londono madų savaitės programą, ir nepatikėtumėt, kiek modelių žengia podiumu iškėlusios rankas, lyg kas varytų su šautuvu, visiems demonstruodamos trumpikes iš „Primark“.

Kapų tyla.

— Nutraukite tą prakeiktą skudurą man nuo galvos, gerai? — paprašau atsidususi.

Kaulų Vyniotiniui pririekia vos poros trūktelėjimų, ir aš išsigelbsčiu iš vergijos. Suknelei čiuožiant į viršų skaudžiai pajuntu, kaip ji slenka per rankų ir nugaros lašinius. Supykina pagalvojus, kad taip gaminamos dešrelės.

Man taip gėda, jog bijau apsivemti.

Ir tada prisimenu, kad vilkėdama gigantiškus „Primark“ apatinius stoviu persirengimo kabinų prieigose. Sarmatos indeksas užkyla iki neregėtų pažeminimo aukštumų. Blogiau jau būti negali.

— E... ar galima pasinaudoti matavimosi kabinomis? — pasigirsta balsas už kaulėtos pardavėjos nugaros.

Pasukusi galvą pamatau mažiausiai keturias moteris, stovinčias koridoriaus gale su įvairiausiais atsirinktais apdaraus. Dvi iš jų lieknos ir todėl labai stengiasi į mane nežiūrėti, kamuojamoms gėdos ir viršenybės jausmo. Trečioji panaši į mane, mėgstanti sukirsti ką nors naktipiečiams, šioji stebi mane lyg ir gailėdama, lyg ir suprasdama. Ketvirtoji liudininė yra dvylikos metų mergaitė, kurią tikriausiai traumavau visam likusiam gyvenimui. Ne mažiau prie to prisidėjo ir tai, kad prapliupau garsiai šaukti.

— Labai jums ačiū! — kreipiuosi į pardavėją. — Galėjote įspėti, kad žmonės laukia!

Ji pasižiūri kaip paspirtas šunytis.

Atsidususi ištiesinu pečius, susireнку, kas liko iš mano orumo, ir grįžtu į kabiną. Murmėdama užtraukiu užuolaidą.

Kai lieku viena, pyktis užleidžia vietą liūdesiui. Sudrimbu ant kėdės, jaučiu, kaip kaupiasi ašaros. Nebe pirmą kartą pastaruuju metu taip jaučiuosi, tačiau bent jau visada galėdavau gerai išsiverkti nuošaliai, savo namuose.

Tyliai paašaroju minutę kabinoje, tada susitvardau ir apsirengiu.

Pasižiūriu į save veidrodyje visu ūgiu, dėmėtas raudonas veidas spokso į mane. Atrodau tragiškai.

Šaunu.

Dabar reikia nešdintis iš „Marks & Spencer“, neatkreipti daugiau žmonių dėmesio ir susiimti, kol nueisiu iki durų.

Sunkiai atsidususi lėtai patraukiu užuolaidą ir žengiu į koridorių. Nutursenu į parduotuvę, kur pamatau savo draugę kaulėtąją pardavėją šalia spalvingų marškinėlių kabyklos. Ji pastebi mane išeinančią ir randa įžūlumą užjaučiamai pasižiūrėti.

Kaip ji *drįsta*, bjaurybė.

Vienas dalykas nusukti nosį, nes esu storulė; kitas — gailėtis manęs.

Nenoriu, kad manęs gailėtumeisi! Noriu, kad elgtumeisi su manimi kaip su visomis kitomis! Gerai, man gal ir reikia daugiau vietos nei daugumai žmonių... ir neprrašyk manęs bėgti keturių šimtų metrų, bet šiaip jau esu normali, taigi palik mane ramybėje, aišku?

Noriu viską išdėti jai į siaurą veidelį, bet kadangi esu apkūni ir siaubingai susigėdusi britė, nežymiai linkteliu ir išsišiepiu, o tada nuplumpinu prie išėjimo.

Kol pasiekiu namus, iš pasidaryjimo savimi neįstengiu pakelti galvos. Jaučiuosi tarsi susukta į dar sunkesnę ir gėdingesnę užuolaidą nei parduotuvėje prieš valandą. Deja, nėra jokių paslaugų pardavėjų, kurios padėtų išsivaduoti iš jos, o Gregas išėjęs su draugeliais, tad sutuoktinio paramos galiu nesitikėti. Todėl visą valandą nepaguodžiama sėdžiu priešais tuščią televizoriaus ekraną, paskui traukiu prie šaldytuvo ir sukemšu visą likusį „Juodojo miško“ tortą.

Tokia niūria nuotaika pergyvenau visą savaitgalį. Todėl pirmadienį, kai susitikau su Eliza kaip įprastai vidudienį išgerti

kavos „Costa“ kavinėje, jaučiausi labai pažeidžiama. Abi dirbome „Srauto FM“, todėl ši pertraukėlė buvo labai reikalinga, netgi, sakyčiau, padėdavo man išsaugoti sveiką protą. Dirbti vietos radijuje yra kaip ganyti kates, kur kas kelias sekundes kuri nors kėsina iškabinti akis.

— Turiu tau ką įdomaus, — pradeda Eliza, gurkštelėjusi kapučino su kiaušinininiu likeriu.

— Ką tokio? — atsakau susiraukusi po pirmojo latės su nugriebtu pienu gurkšnio.

— Tik neįsižeisk, gerai? — tęsia ji.

Tai reiškia, kad Eliza pasakys ką nors susijusio su mano svoriu. Žmonės tik tada pradeda sakinį fraze „tik neįsižeisk“, kai ketina pranešti, kokia stora jiems atrodo. Šiaip jau mane tai siaubingai užknisa, bet aš tikiu, kad treniruotame ir įdegusiame Elizos kūne nėra nė gramo bjaurumo, todėl sukurpiu malonią šypseną, kuri mano akyse neatsispindi.

— Nagi, Eliza. Nesijaudink.

— Gerai. Kitų metų pradžioje skelbsime naujas varžybas.

... O, tai kas nors susiję su darbu. Vis dėlto ženklus supratu neteisingai.

Pasijuntu kažkaip nejaukiai. Kai populiariausia stoties laidų vedėja prašo neįsižeisti ir pamini naują projektą, tai tik gali reikšti, kad pasakys ką nors blogo apie tavo darbą.

— Nieko apie jį nesu girdėjusi, — sakau teisindamasi, — o rinkodaros skyrius negali išsukti geros reklaminės kampanijos, jeigu negauna pakankamai informacijos, supranti?

Eliza purto galvą.

— Ne, ne! Nieko panašaus, Zoja! Viršūnėlės išsiaiškins tuos dalykus per Naujuosius metus. Užsiminiau tau apie varžybas, nes pagalvojau, kad galėtum dalyvauti.

— Kur padalyvauti?

— Varžybose.

— Kokiose varžybose?

Tada Eliza penkias minutes dėsto apie „Riebų šansą“.

— Jūs su Gregu tobulai tinkate, — pabaigia ji. — Esu įsitikinusi, kad pasisiūliusi būtum rimta pretendėntė pakliūti tarp tų šešių atrinktųjų.

— Eliza... aš dirbu radijo stotyje. Negalėčiau dalyvauti, net jeigu ir norėčiau.

— Ne, tu gali! Aš teiravausi dėl to Pito iš teisės skyriaus. Esi įdarbinta „Regency“, taip? Ne „Sraute“?

— Taip, bet vis vien dirbu toje pačioje kontoroje.

— Nesvarbu. Tai kita kompanija, neterminuota darbo sutartis. Dalyvauti gali!

— Na, aš nenoriu dalyvauti.

Gurkšteliu bjaurios liesos latės ir stengiuosi nežiaukčioti.

— Kodėl? — dailus Elizos veidelis susiraukia visiškai nesuprasdamas.

Ta, kuri tiek laiko praleidžia rampų šviesoje, greičiausiai net neįsivaizduoja, kodėl nenoriu tapti svarbiausio renginio stoties kalendoriuje dalyve.

— Nes varžausi, — atsakau tyliai.

— Kodėl?

Nes esu storulė, paika gražuole.

— Nes esu... sunki, Eliza.

— Na, taip. Bet tai ir visa esmė, ar ne?

Ta mergina niekad nevynioja žodžių į vatą, šito iš jos neatimsi. Supratau pirmą pažinties dieną prieš dvejus metus, kai ji pasakė, kad su šviesiomis sruogelėmis atrodau kaip kekšė.

— Nenoriu tūkstančiams žmonių demonstruotis, kad sve-riu per daug! — atšaunu.

— Juk varžybos radijuje, Zoja.

— Supranti, apie ką aš. Bus medžiagos tinklalapyje, vyks pasirodymai gatvėje... tai siaubinga.

Ir tada Eliza pamini vieną dalyką, kuris atsveria visus argumentus.

— Bet juk už *penkiasdešimt gabalų*, Zoja. Sumautų penkiasdešimt gabalų!

Pamaisau šaukšteliu skystą latę ir spoksodama į rusvą biržgalą pripažįstu:

— Pinigų daug.

— Būtent! Ir kiek kartų man sakei, kad reikia preteksto mesti svorį?

— Gregas niekad nepasirašys.

— Pasirašys, jei priversi. Jis tave dievina, — Eliza blykstelė patentuota radijo vedėjos šypsena. — Jis padarys viską, ką pasakysi... proto ribose.

— Tikrai manai, kad galėtum mus įtraukti?

Negaliu patikėti, jog apie tai svarstau, bet penkiasdešimt tūkstančių yra žiauriai dideli pinigai. Be to, daugiau artimiausiu metu nenoriu įstrigti suknelėje. Dėl šių dviejų priežasčių beprotiška Elizos idėja atrodo visai protinga.

— O, taip! Dalyvius atrinksime mes su Vilu ir Deniu. Jau kalbėjau su kolegomis, jie taip pat mano, kad puikiai tiktum.

Na, tuomet viskas kaip ir aišku. Vilas daro viską, ką jam liepia Eliza, nes velniškai gerai žino — tik jos dėka dirba sėkmingiausioje vietos radijo istorijoje ryto laidoje. O Denis, stoties vadovas, mielai nusipjautų koją, kad tik gautų su ja pasi-
mylėti.

— Turėsiu pasikalbėti apie tai su Gregu, — sakau.

— Aišku, kokios problemos, — numoja ranka Eliza, lyg tai nebūtų svarbu.

Gal jai ir atrodo, kad vynioju ant piršto savo vyrą, bet pati nesu dėl to įsitikinusi.

— Vadinasi, dalyvauji? — klausia ji viltingai.

— E... jeigu Gregas *pasirašys*, tikriausiai.

Eliza džiaugsmingai suploja.

— Nuostabu! — jos susijaudinimas akivaizdus.

O aš nesijaučiu tokia sužavėta.

Mane apėmęs siaubas ir nerimas. Tai gali būti kvailiausias dalykas, kuriam ryžausi.

Bet... ar tik po visu šiuo negatyvu neįžiūriu vilties kibirkštėlės?

O taip, Zoja, aš tikrai manau, kad ji yra.

Galbūt tai bus tas spyris į užpakalį, kurio man taip reikia, kad pagaliau numesčiau kiek nors svorio ir pradėčiau gyventi iš naujo.

Jeigu tik pavyktų įtikinti vyrą dalyvauti.

GREGO DIETOS DIENORAŠTIS

Penktadienis, kovo 7 d.

128 kilogramai

Tai kvailiausia mintis istorijoje. Negaliu patikėti, kad sėdžiu pusę aštuntos vakare penktadienį ir rašau.

Atsistočiau ir užversčiau nešiojamąjį kompiuterį, bet ant sofos sėdi Zoja ir žiūri „EastEnders“. Jeigu liausiuosi rašęs, nesužinosiu, kuo baigėsi serija.

Ir apskritai, kodėl radijo stočiai reikia, kad mes rašytume dienoraščius? Jie ką, negali paimti interviu? Ar atsiųsti kokio plunksnagraužio surašyti visko, ką sakome? Aš ir taip didžiąją laiko dalį praleidžiu prirakintas prie darbo stalo; nenoriu praleisti ir vakarų prie *kito* stalo, aprašinėdamas, koks esu storas.

Žinau, kad esu storas.

Daug metų esu storas.

Šimtas dvidešimt aštuoni kilogramai išlenda kiekvieną kartą, kai užlipu ant svarstyklių (o tai nutinka nedažnai).

Girdžiu, kaip švokščiu lipdamas laiptais, ką jau kalbėti apie skyliųčių, kurių teko papildomai išdurti dirže, skaičių. Antsvoris kliudo mėgautis tokiais maloniais dalykais kaip regbis ir energingas seksas.

Norėčiau būti lieknesnis... bet, jei norai būtų arkliai, tai elgetos jais jodintų.

Kol virstų mėšainiais. Arkliai, turiu galvoje.

Kuriuos vėliau valgau.